

som sidder, om den ikke vilde fremkomme med Forslag om en anden Fordeling af Statstilskuddet til Kommunerne, men den fandt paa det Tidspunkt ikke Anledning dertil. Da derefter Finanslovkommissionens Forslag kom om en Nedsættelse af Statstilskuddet til 300,000 Kr., fandt jeg det rigtigt paa ny at spørge. Jeg forstaaer saa udmærket, at Kommissionen i det hele taget ikke indlod sig paa at udtale noget om Fordelingen af et saa ringe Beløb som 300,000 Kr., men i alt Fald ansaa jeg det for rigtigt først at spørge, inden jeg stillede det Forslag, som i Fjor indeholdtes i § 35, og hvorefter Ministeren havde den fornødne Bemyndigelse. Jeg sagde den Gang, at hvis der senere fra Kommissionen skulde komme et Forslag derom, var det en Selvfølge, at jeg, hvis det kom paa et Tidspunkt, hvor det kunde sættes ind i Lovforslaget, gerne skulde foreslaa det indføjet der. Kommissionen havde i alt Fald ikke paa det Tidspunkt fundet Anledning til at udtale sig derom. Hvorvidt den nu maatte finde Anledning dertil, ved jeg ikke; efter at Formanden, som tidligere var Kontorchef i Ministeriet, er gaaet ud som Stiftamtmand, har jeg ikke den samme Adgang som før til at følge Forhandlingerne, og jeg maa tilstaa, at jeg ved ikke saa god Besked med, hvor vidt Kommissionen er med Arbejdet, og heller ikke ved jeg, om den specielt paa dette Omraade har taget et andet Standpunkt end tidligere. Det kan jo godt være, at man ikke har fundet særlig Anledning til at beskæftige sig dermed, efter at der, saa vidt mig bekendt, i Kommissionen er Forslag fremme om, ikke just at Staten skal yde et større Tilskud til Kommunerne, men at Staten skal overtage en hel Del af de Udgifter, som nu paahviler Kommunerne. Der er selvfølgelig en vis Forbindelse mellem de to Ting, men saa længe der ikke foreligger noget for Ministeriet, har jeg ikke fundet Anledning til at foretage nogen som helst Forandring i det, der er stillet Forslag om her, og som falder sammen med det hidtil gældende. Jeg erkender imidlertid — det fremgaar af mine Udtalelser i Fjor —, at der i høj Grad tiltrænges nye Fordelingsregler, men saa længe vi ikke har set, hvad Kommissionen kommer med, synes jeg, at vi nok kunde nøjes med det her foreslaaede og i øvrigt afhjælpe de Mangler, som den nugældende Lovgivning ogsaa efter min Mening har, og da navnlig imødekomme det ret stærke Ønske fra Købstadkommunerne, om at faa nye Regler for Erhvervsbeskatningen.

Det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds

(Vejstrup) gjorde forskellige Bemærkninger og knyttede en af disse til § 1, sidste Stykke, hvor der staar, at „Indenrigsministeren afgør, hvorvidt Udlændinge, der uden at drive borgerligt Erhverv tager Ophold i en Kommune, er skattepligtige“. Det er nøjagtigt samme Bestemmelse, som staar i den gældende Lov; den har saa vidt mig bekendt ikke nogen Sinde voldt Vanskeligheder, og jeg har, da der ikke foreligger Forslag om dens Forandring, heller ikke selv fundet Anledning til at tage specielt dette Spørgsmaal op. Men hvis det viser sig, at der virkelig paa Grundlag af det almindelige Udtryk „borgerligt Erhverv“ opstaar Vanskeligheder, som bør klares, kan vi altid tales videre ved derom i Udvalget. Jeg kan, som sagt, ikke for Tiden se, at der tiltrænges nogen Ændring deri; det, som hidtil har foreligget, har i alt Fald ikke bevist noget saadant. — Det samme gælder § 2, hvor Talen er om Ansættelse til Skat af en Person, som er anbragt i et i en anden Kommune end den, hvor han har sit Hjemsted, liggende Sygehus, Sindssygeanstalt, Abnormanstalt eller lignende Anstalt eller Straffeanstalt, Arrest eller deslige, og som opfylder Betingelserne for at ansættes til personlig Kommuneskat. Ogsaa denne Bestemmelse er, saa vidt jeg kan se, ordret det samme som det, der staar i den gældende Lov. Der har maaske nok der været nogen Misfornøjelse med Hensyn til selve Lovens Bestemmelser, men jeg synes, de er retfærdige, og kan ikke anbefale, at der ændres noget deri.

Jeg tror, at det ærede Medlem forudsætter for lidt Kendskab til Benyttelsen af Ligningsreglerne, naar han gaar ud fra, at § 14, som den nu er foreslaaet, vil være fuldkommen uforstaaelig for Kommunerne. Naar de nugældende Bestemmelser om Erhvervsbeskatningen er blevet forstaaet og praktiseret paa baade lovlige og loyale Maade, hvad de, saa vidt jeg ved, er, tror jeg, man maa erkende, at saaledes som § 14 er affattet, bliver de endnu lettere at forstaa end før, i alt Fald ikke vanskeligere. Naar det ærede Medlem mener, at man kunde komme ud over Vanskelighederne ved at dele de paagældende Indtægtsbeløb mellem Kommunerne og derefter lade dem beskattes indenfor hver Kommune, efter som Kommunens Ligningsregler, Ligningsvedtægter, Ligningsprocent o. s. v. er, kunde jeg fristes til at sige, at det er et meget radikalt Forslag. Jeg forstod det ærede Medlem saaledes, at han gaar ud fra, at den Kommune, hvor Indtægten falder, skal have Lov til at beskattede den Indtægt, som er faldet i Kom-